

Lovforslaget. Det er en hel smuk Hærskare, der er rykket i Marken i Anledning af Lovforslaget. Medens to Talere har forsvaret det, har man fra Angribernes Side ikke nøjedes med at sende Ordførerne i Ilden, man har ogsaa ladet en betydelig Undsætningsstyrke rykke dem til Hjælp til Trods for, at Lovforslaget i sig selv er saa overskueligt og Argumenterne saa let anvendelige og saa lige for Haanden, at det maaske ikke behøvedes at komme med Gentagelser.

En Betragtning har særlig været vendt imod mig — og det navnlig gennem det Spørgsmaal, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) nu sidst rettede til mig —, hvorledes jeg kunde forsvare som Minister for de Embedsmænd, her er Tale om, at indtage den Stilling, jeg indtager. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig at være en Ministers Pligt at forsvare de Embedsmænd, han har med at gøre, mod alle uberettigede Angreb. Denne Pligt er efter min Opfattelse ganske ens overfor Officerer og Underofficerer og ganske den samme overfor Militæretatens Embedsmænd som overfor Embedsmænd i andre Etater, og i det Øjeblik jeg kom til at staa overfor Angreb, som forekom mig uberettigede, skulde jeg fuldt ud opfylde denne Pligt. Men det forekommer mig ikke, at man ind i dette kan lægge en Forpligtelse af den Art, som det ærede Medlem tænkte sig. Det ærede Medlem oplæste for mig et lille Afsnit af Tjenestereglementet for Hæren om, at man skulde fremme sine undergivnes Vel, og forestillede mig de frygtelige Konflikter, hvori jeg kunde komme med den militære Straffelov ved ikke at gøre dette. Jeg tror imidlertid, at alle ærede Medlemmer her i Tinget, med Undtagelse af det ærede Medlem selv, vil være paa det rene med, at saaledes kan denne Bestemmelse dog aldeles ikke anvendes. Hvis dette skulde være Tilfældet, saa maatte Betydningen deraf være, at man til enhver Tid var forpligtet til at stille Forslag om Lønforbedringer for dem, og jeg tror, at det vilde være en underlig Stilling for en Minister at komme i. Nej, jeg tror ikke, at det ærede Medlem med nogen Nytte vil kunne hente sine Argumenter derfra.

Jeg skal derefter vende mig til selve de Indvendinger, som har været rejste mod Lovforslagets Indhold. Det ærede Medlem, der først havde Ordet, saa Spørgsmaalet først fra de militæres Synspunkt, og saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde udtalt, at der her var Tale om et

værdifuldt Privilegium, men det var det ikke, det var vedkommende Embedsmænds lovlige Ret. Jeg kan nu ikke se, at de to Ting staar i Modsætning til hinanden. En Ting kan meget vel være lovlig Ret og ikke desto mindre være et værdifuldt Privilegium. For de højstbeskattede Vælgere, som har sendt en stor Part af dette Tings Medlemmer her ind, er det en lovlig Ret, saa længe den nugældende Grundlov bestaar, at sende disse Medlemmer herind, at stemme med større Vægt end andre danske Borgere, men dette er dog ikke desto mindre samtidig et værdifuldt Privilegium. Det forekommer mig, at de to Ting meget vel kan eksistere paa een Gang. En Ting kan være et værdifuldt Privilegium, selv om den er fastslaaet i Loven. Jeg erkender fuldt ud, at det Privilegium, her er Tale om, er fastslaaet i Love fra 1873 og nedefter. Det kan imidlertid ikke nægtes, at det har faaet en betydelig forøget Betydning i den mellemliggende Tid. Den Gang Privilegiet blev indført, i 1873, var Kommunernes Skatteprocenter meget nærmere ved de 2 pCt., end de er i Øjeblikket; Afstanden var ikke tilnærmelsesvis saa stor. Selv i 1909, da Lønningslovene blev gennemført, var for talrige af de Kommuner, her er Tale om, den Fordel, som denne privilegerede Stilling bragte de paagældende Embedsmænd, meget ringere, end den er nu. I den mellemliggende Tid er der foregaaet det, at de andre Embedsmænd har maattet finde sig i, at deres kommunale Skatter steg ligesom andre Borgeres kommunale Skatter, og de har ikke derfor kunnet komme og gøre Krav paa en højere Lønning; de har ganske rolig maattet se Skatterne stige Aar efter Aar. Tag Skattepaalæg som f. Eks. dem, der har fundet Sted her i København, og de civile Embedsmænd har ikke kunnet rejse Krav i den Anledning. Derfor forekommer det mig rigtignok, at man her maa sige, at hvis denne Gruppe af Embedsmænd skal stilles lige med Statens øvrige Tjenestemænd, maa de behandles paa samme Maade. Man har indvendt derimod, at disse Embedsmænd blev beordret til at flytte fra det ene Sted til det andet, og det gjorde andre Embedsmænd ikke. Den ærede Taler, som fremdrog dette her i Dag, har imidlertid selv gjort opmærksom paa, at der indenfor flere af de andre Etater foregaar tilsvarende Omflytninger. Jeg kan maaske tilføje, at der ogsaa indenfor Militæretaten dog meget ofte tages et vist Hensyn til Ønsker. Denne For-